ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

4 травня 2017 року
№ 5 (05)

Щов нормі, а що ні

З 1 травня підвищилися пенсії - на 182 грн., віднині розмір мінімальної - 1373 грн., а прожитковий мінімум для працездатних зріс на 84 грн., до 1 684 грн. Водночас знижуються соціальні норми на тепло, електрику і газ, що було однією з умов отримання чергового траншу від Міжнародного валютного фонду (МВФ). Конкретні зміни з 1 травня такі:

- ***на опалення 1 кв. м житла в межах соцнорм (21 кв. м/чол. + 10,5 кв. м на сім'ю) субсидується в місяць 5 куб. м газу (раніше – 5,5 куб. м) при обігріві газом;***
- ***або 51 кВт*год електроенергії (раніше – 65 кВт*год) при обігріві електроенергією;***
- ***або 0,0431 Гкал при централізованому опаленні (зараз 0,0548).***

Як пояснив міністр соціальної політики Андрій Рева, причина урізання соцнорм на ЖКГ-послуги в тому, що соцнорми на обігрів одного «квадрата» житла завищені, через що держава переплатило в опалювальному сезоні 2015-2016 рр. понад 14,5 млрд. грн.

Чому українські пенсіонери найбідніші - стор. 6

Спіймався Загарбник та ще й хабарник

Двадцять шостого квітня у Дніпрі затримали 32-річного чоловіка, котрий підозрюється в організації рейдерських захоплень. Правда, він попався на спробі дачі хабара правоохоронцю.

Оперативникам Дніпропетровського обласного управління Департаменту внутрішньої безпеки Нацполіції напередодні стало відомо, що фігурант кримінального провадження намагається підкупити керівництво облуправління захисту економіки. Він пропонував 15 тисяч доларів за те, щоб правоохоронці не вживали заходів, спрямованих на пошуки доказів його провини в ряді рейдерських захоплень.

Як пояснили в прес-службі Генпрокуратури України, цей чоловік підозрюється у незаконному заволодінні корпоративними правами, майном, технікою та урожаєм чотирьох сільськогосподарських підприємств Дніпропетровської області. Своїми діями він завдав власникам цих підприємств збиток на загальну суму близько 250 мільйонів гривень.

«Бійці відділу швидкого реагування департаменту внутрішньої безпеки Нацполіції, працівники Департаменту захисту економіки і Генпрокуратури затримали 32-річного дніпровця у службовому кабінеті чиновника поліції, коли він приніс йому першу частину від обіцяної суми хабара – три тисячі доларів. За дачу хабара йому загрожує покарання у вигляді позбавлення волі на термін від чотирьох до восьми років з конфіскацією майна», - повідомили в прес-службі Департаменту внутрішньої безпеки Нацполіції.

Що ж стосується справи про рейдерські захоплення, то, за даними прес-служби ГПУ, зараз проводиться комплекс слідчих та розшукових дій з метою встановлення всіх обставин кримінального правопорушення. Також вирішується питання про обрання затриманому запобіжного заходу у вигляді утримання під вартою.

«Крім того, на даний момент тривають обшуки за 16 адресами в офісних приміщеннях суб'єктів господарювання, а також за місцем проживання та реєстрації осіб, які можуть бути причетні до рейдерських захоплень сільгосппідприємств», - додали в прес-службі Генпрокуратури України.

Чи відсвяткує людство ПЕРЕМОГУ людяності?

Уже втретє відповідно до схваленого Верховною Радою у квітні 2015 року Закону N 315-VIII Україна відзначатиме День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні замість встановленого за радянських часів Дня Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років. Святкові заходи планують почати вже 5 травня.

На цвинтарі рідного мені села Степанівка, що в полтавській глибинці, мою увагу привернув цей пам'ятник з чорного букинського габро і насамперед епітафія: «Люди, будьте людьми!» Подумалося – рідні виконали останнє побажання ветерана.

Наприкінці 2010 року для одного із всеукраїнських тижневиків я написав нарис під заголовком «Штурмовик Оксентій Рибальченко». Тоді, при зустрічі з героєм розповіді і справжнім Героєм страшної війни, Оксентій Тихонович сказав: «Я хочу, щоб на моїй могилі був напис: ЛЮДИ, БУДЬТЕ ЛЮДЬМИ!»

Хоча йшов йому дев'ятосто п'ятий рік і неабияк важко було говорити, багато вражаючого почув я від свого, вважаю, славетного земляка.

Таких людей в Україні та і на всій території колишнього Радянського Союзу лишилися одиниці. Оксентій Рибальченко був не просто фронтовиком, всю війну з гітлерівською Німеччиною та потім з Японією він пройшов штурмовиком.

Для молоді коротеньке пояснення. На війні існували так звані штурмові батальйони – еліта піхоти. Їх основне призначення – штурм сильно укріплених позицій ворога. Озброєння важке – ручні кулемети, міне- і вогнемети, захист – сталеві броньовані кіраси. Останні, правда, напоказ не носили – зверху одягали маскувальні комбінезони, а під кірасу – ватник для амортизації. Все це вагою 20 кг плюс кулемет.

Деякі німецькі солдати просто сходили з розуму, коли бачили, як випущена в груди супротивника черга робить дірки, а він все одно біжить.

Штурмовиків інакше називали «смертниками». Оксентія Тихоновича кулі обминали, на грудях його не вміщалися всі бойові нагороди, він прожив довге життя, сповнене мирною працею та оптимізмом. Але, як мовиться, на смертному одрі його непокоїли ті думки, що люди в наш стрімкий комп'ютерний час втрачають все частіше людську подобизну в гонитві за статками, черствіють душею. І ця надгробна епітафія на могилі ШТУРМОВИКА для мене особисто наче викарбувані біблійні скрижалі.

На цьому цвинтарі, дещо далі від Оксентія Тихоновича, і могила мого діда – Івана Васильовича. Фронтове минуле у нього не таке героїчне, але ще жахливіше. Можна сказати, що він народився тричі. Вперше – 1908 року, потім – у війну і після Перемоги.

При наступі гітлерівців на Київ його контузило, і він потрапив у полон. Але якимсь дивом утік. І пішки триста кілометрів пробирався до рідного села. Але там його схопили поліцаї і... повісили на рідному подвір'ї на очах моєї бабусі та сина, майбутнього мого батька. Сусід, якого німці і поліцаї не чіпали, бо він був із розкуркуленої родини, встиг перерізати мотузку. І вмовив окупантів відправити полоненого в концтабір.

Далі була «колючка» у Польщі, потім каменоломні в австрійських Альпах. А коли звільнили наші війська, діда відправили «спокутувати провину» перед Батьківщиною – прочісувати ліси від ворожих снайперів, що там засіли. «Смертником» полювати за «смертниками»...

Доля і тут врятувала йому життя. Повернувся додому у 1946 році, коли вже тут втратили надію чекати...

Війна – то трагедія у багатомільйонному вимірі. У Вселенському. Друга світова поклала у могили майже 48 мільйонів людей, з них більше семи мільйонів – українці.

І дуже боляче, що через 72 роки від куль і снарядів на землі України, де пронесли прапори Перемоги, де пролито стільки крові, знову лунають постріли та вибухи снарядів. Історія неодмінно покарає шовіністів та людиноненависників, які з легкістю розв'язали криваве протистояння.

І нехай же з небес долине заклик ветерана фронтовика: «ЛЮДИ, БУДЬТЕ ЛЮДЬМИ!»

Павло СТЕПАНЬ.

«Сіємо під дулами автоматів»

стор. 2

Вкрай тривожне повідомлення надійшло з Царичанського району - за місяць в одному господарстві сталися два навмисних підпали сільськогосподарської техніки! Надзвичайні події відбулися в селі Канави Кобеляцького району Полтавської області на тракторній бригаді ТОВ АФ «Оріль», яке заснували фермери з Царичанського району Анатолій Кривуля і Анатолій Тарасенко.

Антирейдер

Конфлікти інтересів місцевого значення

стор. 4, 5, 6

Асоціація фермерів Дніпропетровської області

реалізує якісне дизельне паливо Євро 5 за привабливими цінами

За якість дизельного палива Асоціація несе стовідсоткову відповідальність

067 531 01 05

Більшість аграріїв проти вікриття ринку земель

Така думка

Під час Агроінвестиційного форуму, який організувала Всеукраїнська аграрна рада відбулося он-лайн голосування щодо відкриття ринку земель сільськогосподарського призначення. Свою думку висловили 485 осіб - аграріїв-власників землі.

«Сьогодні в залі зібралися не політики, а люди, які працюють на землі, які створюють ВВП в аграрному секторі. Загальний земельний фонд присутніх - 2,7 млн. га», - наголосив Андрій Дикун, голова Всеукраїнської аграрної ради.
«Проти» стрімкого запровадження проголосували 72,9 відсотків учасників.
Думки аграріїв щодо можливих термінів запровадження такого механізму розділилися. Так, майже 20 аідсотків - «за» можливе відкриття ринку, але не раніше ніж через три роки - з 1 січня 2021 року (встановивши такий термін законом), 48,3 відсотка переконані, що відкривати ринок землі потрібно поступово, починаючи із земель державної та комунальної власності. Потім, крок за кроком працювати в рамках пілотного проекту з продажу приватних земельних ділянок в окремих районах.
За голосуванням, 63,4 відсотка господарств зацікавлені в купівлі земель сільгосппризначення, але кошти для цього є далеко не у всіх, - лише у 20 відсотків голосуючих. Готові і планували взяти кредити, щоб придбати землю - 52,7 відсотків учасників.
Не залишилися поза увагою й питання максимального розміру площі земельних ділянок, які можуть належати на правах приватної власності одній особі або належним їй підприємствам. Так, «за» 50 –200 га проголосували 23,29 відсотка , 200–1000 га - 36,, 1000–5000 га - 23,2. Решта підтримали необмежений розмір або не підтримали жоден із варіантів. Щодо права на придбання землі більшість учасників голосування (69,74 відсотка) віддали перевагу пункту «Громадяни України і підприємства сільськогосподарські товаровиробники, засновані виняткова громадянами України». «Ми проти введення ринку землі, у тому вигляді, який пропонують існуючі сьогодні законопроекти, оскільки вони написані таким чином, щоб люди, які працюють на землі, не могли продовжувати свою роботу. Фактично вони створені для того, щоб викупити землю в селян за копійки. У кого зараз є вільні гроші? В олігархів та корупціонерів. От кому належатиме українська земля. Українську землю мають купувати українці, як фізичні, так і юридичні особи», = зазначив Андрій Дикун, коментуючи одне з положень Проекту Закону, яке обмежує купівлю землі юридичними особами. «Банки не будуть фінансувати фізичнх осіб для купівлі землі, тому таке обмеження шкодить економіці країни».

«Сіємо під дулами автоматів»

Резонанс

Вкрай тривожне повідомлення надійшло з Царичанського району - за місяць в одному господарстві сталися два навмисних підпали сільськогосподарської техніки! Надзвичайні події відбулися в селі Канави Кобеляцького району Полтавської області на тракторній бригаді ТОВ АФ «Оріль», яке заснували фермери з Царичанського району Анатолій Кривуля і Анатолій Тарасенко. Товариство орендує землі у сусідніх районах - власники 220 гектарів ріллі Залелії Царичанського та більше 600 гектарів із Канав Кобеляцького району довірили йому власні паї. Кому ж заважає відносно невелика для Дніпропетровщини за обсягами орендованої ріллі агрофірма?

ОСЬ ЩО про виробничу діяльність «Орелі» розповідає один із її засновників Анатолій Тарасенко:

- У нас два виробничих центри – тракторна бригада в селі Канави Кобеляцького району і мехтік у Царичанському. Перший підпал стався в ніч на 26 березня, коли перевели годинники на літній час і ми вперше вийшли в поле. Тоді в тракторній бригаді вщент згоріли два трактори, а третій з автомобілем «ГАЗ» отримали пошкодження. Ми подумали тоді, може, якісь незадоволені люди це зробили? Хоча в звичайних громадян, тим паче наших орендодавців, підстав для цього немає. Ми лідери з виплати орендної плати в Царичанському районі, вона сягає одинадцяти відсотків. Розслідуванням підпалу займається Кобеляцький райвідділ поліції, поки що нікому підозру не оголосили.

Вдруге палили рівно через місяць, в ніч на 26 квітня, коли ми вперше після снігової негоди продовжили польові роботи. Двоє людей спортивної статури в масках перелізли вночі через двометровий паркан з відрами з бензином і квачами і почали робити свою чорну справу. Та цього разу оперативно спрацювала охорона, викликала допомогу, і люди з найближчих хат допомогли загасити пожежу, техніка отримала незначні пошкодження. Зловмисники через підпали хочуть зупинити виробництво, здійснюється тиск на нас і власників землі, це фактично залякування. Однією з причин виникнення такої надзвичайної ситуації є, вважаємо, та обставина, що в наших конкурентів у Дніпропетровській та Полтавській областях закінчуються договори оренди землі. Їхні колишні орендодавці підписують тепер з нами договори, адже умови у нас кращі. Торік, до речі, в Прядивці нашого району згорів комбайн фермера Сергія Житнього. Це підлі методи боротьби, яка дасть лише зворотний ефект. Ми тут народилися і живемо, саме тут наше коріння, тому будемо захищатися всіма законними методами. Тепер сіємо практично під дулами автоматів, під прикриттям воєнізованої охорони. Сподіваємося і на те, що й держава належним розслідуванням цих злочинів допоможе нам, своїм громадянам і законослухняним платникам податків, відновити правопорядок у краї.

Вочевидь, зухвалі виклики зроблені не лише агровиробникам і власникам землі. І зробили їх люди, впевнені у своїй абсолютній безкарності. Та протидія цим злочинам є, її один із керівників Фермерської самооборони Царичанського району Василь Строгий бачить такою:

- Кілька десятків бійців Фермерської самооборони краю пройшли повний курс тренування, вивчення правових повноважень захисту, навичок рукопашного бою, отримали вогневу підготовку на полігоні в Гвардійському. Ми діємо на підставі Конституції України, Кримінального кодексу і Закону України 2002-го року «Про територіальну оборону», який дозволяє в сільській місцевості організовувати такі загони. У кожному селі є один-два десятки підготовлених чоловіків, які діють разом і допомагають один одному в разі виникнення надзвичайних подій. Пройшли вони і спеціальну психологічну підготовку. Поглиблює і поширює рух Фермерської самооборони й те, що в умовах реформування правоохоронні органи ще не мають фахового кадрового потенціалу, який би міг виконувати непрості сьогоднішні завдання.

Звертаю увагу усіх громадян і на Антитерористичну операцію, точніше неоголошену війну сусідньої держави. Ледь не щодня там гинуть люди, отрута війни проникає в свідомість людей, знімаються психологічні запобіжники. До цього можна додати азартні ігри, наркотики, фінансові схеми, людина живе в дуже агресивному середовищі. Окрім цього, ФСБ Росії випускає на окупованих територіях Донецької, Луганської областей та Криму в'язнів з українським громадянством за умови – іди в Україну, грабуй, чини розбій тощо. Ще й «закон Савченко» підливає оливи в вогонь, все складається один до одного. Але навіть в найтяжчих випробуваннях свідома людина живе в правовому полі, інакше в неї одразу виникає конфлікт із законом.

У підпалах агрофірми «Оріль» бачу антисоціальний жест, бо необроблені орендарем через спалену техніку городи селян, не отримана ними орендна плата веде до занепаду сіл. Діяльність фермерів є ще й бюджетоутворюючою, завдяки їхній праці маємо державні, медичні і освітні органи, Збройні сили України, вони допомагають школам, дитсадкам. А власник землі обирає собі того орендаря, який більше вкладає в землю і отримує кращі результати, тому як тут можна зробити щось силою? У підпалах в Приоріллі бачу і витоки можливого міжетнічного конфлікту, коли окремі представники некорінної нації в такий спосіб хочуть принести кавказькі методи ведення справ на наші землі. Та українці вже трохи вичавили з себе раба і не дозволять повернутися 90-тим рокам. Зухвалим замахам на соціальну стабільність в краї буде покладений край, радив би нікому не випробовувати більше українську терплячість – вона не безмежна!

Дуже влучно сказано. Навіть найбільший світовий мілітарист Путін зламав зуби на українській стійкості в Донецькому аеропорту. Теж саме буде і в Приоріллі – ніяка експансія не приживеться на давніх козацьких землях поблизу Лілеї, або Української укріпленої лінії, варто це затямити всім! Один із рядових бійців Фермерської самооборони Царичанського району сказав з приводу підпалів фермерської техніки таке:

- Якщо хтось хоче «гаряче», то буде йому й «гаряче». З чим до нас прийдеш, те від нас і отримаєш…

Хочеться нагадати бездумним творцям «червоних півнів» і давно встановлений третій закон Ньютона «сила дії дорівнює силі протидії»! Хлопці, зупиніться, поки ще є час! Якщо вам ні до чого людські закони, то не забувайте хоча б наукові! І Божі! Затямте, будь-яку пружину не можна стискати безмежно. І Біблія, Книга Повторення Закону, ст. 19, 19 навчає: «…то зробіть йому так, як він замишляв був зробити своєму братові, - і вигубите зло з-посеред себе».

Остап ВЕРНИГОРА.

У лиху годину будь твердішим сталі *Народна мудрість*

«До чого ж воно йде?»

Це питання з гірким полиновим присмаком задає всім нам 65-річний фермер Василь Коваль з Ляшківки Царичанського району. Жорстокий збройний напад, здійснений на нього і дружину Надію увечері 1-го квітня, змусив здригнутися увесь район...

НАСТУПНОГО недільного дня чималі базари у Царичанці, Кобеляках, Петриківці гули цією неймовірною новиною. Бо трудову родину Ковалів, яка займається переважно городництвом за межами села, знає увесь край. Та й чимало жителів інших областей, що минають Ляшківку автодорогою Дніпропетровськ-Царичанка-Кобеляки-Решетилівка, щороку зупиняються біля червоного від помідорів поля за селом. У період дозрівання томатів Василь Петрович цілі дні під пекучим сонцем збирає з родиною і помічниками смачні плоди і виставляє їх в ящиках прямо на узбіччі – вибирай, які до душі! А бажаючим нарвати собі помідорів власноруч залюбки надає таку можливість, бо робочим рукам на такій нелегкій праці завжди раді.

Свого часу Олесь Гончар справедливо зауважив: «робота на землі легкою не буває». **Ось що про витоки своєї нелегкої праці і квітневі події розповідає Василь Коваль, який нещодавно повернувся додому після лікування в Дніпрі:**

- Раніше я працював у Балівському лісорозсаднику, потім завгаром у Царичанській райлікарні. А вісімнадцять років тому любов до селянської праці таки перемогла – взяв два гектари поля в оренду, посіяв помідори насінням, без поливу. Звичайно, ризик був, і чималий, а в чому на землі його немає? Але все зійшло, виросло і не померзло. Відтоді займаюся і гарбузами, окремі екземпляри більше двадцяти кілограмів росли, сію трохи соняшнику. Тепер орендую в сільській раді пятдесят один гектар і є свої сім га, так і господарюємо. Звичайно, в період збору урожаю доводиться наймати людей, і з інших областей теж.

Хто здійснив напад на нас, не знаю. Вони були в масках, а засіли в літній кухні раніше, випивали. Увечері дружина Надія пішла дати собаці, чую - крик, її схопили. Відштовхую ногою двері в кухню, бачу світло, і одразу постріл з обріза в голову… Я впав і втратив свідомість, бандити ще руку мені поламали в трьох місцях, цього вже не пам'ятаю. Пізніше прийшов до свідомості, якось доліз до побитої дружини, руки й ноги в неї були зв'язані. З трудом розв'язали її, почали бинтувати рани… Сам залишився без ока, лікарі поставили штучне, воно важко приживається. На руці стоїть апарат Ілізарова. Якби не діти, не знаю, щоб і було… Нелюди вкрали «Джипа» і гроші за насіння, на які збирався купити солярку для сівби. Думаю оце, за що зі мною отаке звірство сотворили? Я ні в кого за життя й копійки не взяв, навіть п'яних три дні терплю, не позбавляю одразу роботи. Оце 27 квітня приїхав давній друг провідати, розповідає, за ніч в Царичанському районі сталося чотири пограбування. До чого ж воно йде?..

Справді, останнім часом українське суспільство переживає немов повторення кадрів із документальних фільмів лиховісних 90-х років, часи переходу до ринкової економіки. Але тоді таких зухвалих атак на людей праці, здається, не було. За фактом розбійного нападу на фермера відомості до ЄРДР внесені за трьома статтями Кримінального кодексу України – 289-ю, незаконне заволодіння транспортним засобом, 187-ю, розбійний напад та ст. 115 - замах на вбивство. Вочевидь, бандитам за скоєний злочин, здійснений за попередньою змовою осіб, у сукупності «світить» солідний термін покарання.

На Молоданівці, північно-східній окраїні степової Ляшківки, де у звичайній сільській хаті, дещо осучасненій, живе родина Ковалів, пострілів у фермера вечірньої темної пори люди не чули – були в домівках. А у самій Ляшківці, крайньому селі Дніпропетровщини на межі з Полтавщиною, думки селян щодо розбійного нападу різні.

- Якби Василь Петрович не був такою відкритою душею, то, може, такого б і не сталося, - сказала працююча Наталя. – У нас є «крутіші» фермери, то їх же не займають. У нього різні люди бувають, і які відбули покарання в місцях позбавлення волі теж.

- Версій люди називають багато, найрізноманітніших, - відгукується на запитання пенсіонер з велосипедом. – Але на поліцію надії немає. Якщо станеться щось, вони приїдуть, гуртом познизують плечима та й їдуть собі геть. Ото й уся «робота». Скільки корів зарізали в Шарівці, Ляшківці, Селянівці, Прядивці, Бабайківці та інших селах! І що, не можна було впіймати? За селом знайшли посадку, там тельбухи коров'ячі, а злодії - невідомі. Радять ставити на кошари замки, але ж до пакола його не приробиш!

– Головна причина таких нападів - людська бідність. У нас скільки поборів з людей усяких придумали, як ото за газ – мов з рідного батька, що й за повітря скоро братимуть, - обурюється домашній господар Петро. – Ніяких ні звітів перед людьми жоден депутат не робить, все щось своє планують, мудрують, нікого не питають… І виходить гусям ярмо. А зовсім недавно ще приїжджали, людей бодай слухали… А скажіть, хоч одного злочинця притягли до відповідальності за розстріл громадян на Майдані? Великі - чкурнули, малі – розповзлися, та й усе. Тому злодії по всій країні попідіймали голови та й думають, що і їх не знайдуть і їм теж нічого не буде.

- Люди ще не про всі злочини знають, - каже працюючий Михайло, - бо не всі заяви про це приймаються. Тієї ж ночі, що стався напад на Коваля, в Царичанці напали й на молодого хлопця, кілька разів вистрелили з травматичного пістолета. Кулі зайшли під шкіру, добре, що хоч не пошкодили важливі органи. Та про цей випадок ніхто ніде не знає. Поліція тепер перебуває наче в якомусь «вакуумі», вони там сидять зачинені у відділенні і нікого й нічого не бачать. А раніше дільничний знав усіх людей у кількох селах в обличчя. І його знали теж, а зараз навіть прізвища ніхто не чув…

У цих людських міркуваннях наше непросте сьогодення мовби висвітлюється з усіх боків. Бо діє найсильніший «рентген» - правда. Люди називають не лише причини високого рівня правопорушень, але й підказують конкретні шляхи подолання цієї біди. Добре бачать їх і в місцевій раді.

- Коли стався напад на родину Ковалів, усе село піднялося, - розповіла голова Ляшківської об'єднаної територіальної громади Юлія Омелян, – у нашому краї низький відсоток розкриття злочинів. Тоді районна і обласна поліція цілий тиждень напружено працювала в селі, всіх осіб без реєстрації перевірили тощо. Думаю, зробили це не місцеві, навіть не з нашого району, в них би совісті не вистачило на таке звірство… Василь Петрович відкрита людина, з усіма дружить, хто просить, допомагає. У його родині три доньки із зятями, є поміч батькам. Він законослухняний орендар, справно платить сільраді за оренду, томати школі й дитсадку завжди дає. У наших людей особлива любов до землі, без ринку вони вже не уявляють свого життя. Я часто буваю в школі і завжди кажу: «діти, вивчайте науки, все в житті згодиться, але трудитися залишайтеся в селі. Земля завжди потребує молодих умілих рук, сьогодні вправний механізатор за місяць заробляє двадцять і більше тисяч гривень. Для чого кудись їхати світ за очі? Оце старі бджолярі відходять, хто займатиметься цією потрібною справою? Звісно, молодь. Як і овочівництвом, садівництвом, тваринництвом, будівництвом тощо. Нам необхідно зберегти свої села і українську традиційну культуру, інакше їх просто розгорнуть».

Розбійний напад на подружжя Ковалів показав нашій об'єднаній громаді, що мусить бути своя муніципальна поліція, або шериф на американський лад. Діючі законодавчі документи дозволяють це зробити і без спеціального закону. Я вже провела переговори з керівництвом Нацполіції в Дніпропетровській області, там є повне розуміння ситуації, зараз підшукуємо необхідне приміщення. А ще люди починають усвідомлювати, що порятунок потопаючих – справа рук самих потопаючих. У фермерських господарствах вже є свої охоронні підрозділи, тепер і наші активісти гуртуються з ними, чергують. Ми захищаємо свої домівки. Нам усім треба змінити свій світогляд у цих нових умовах.

Так, безперечно. І до цих нових уявлень про сучасний світ нас змушують нові реалії. Тяжкі злочини в українській сільській місцевості вже вчиняються за таких обставин, немов у голлівудських фільмах. Досі залишається нерозкритим резонансний злочин проти 59-річної фермера Зінаїди Норки з Дрижиної Греблі Кобеляцького району. Увечері 5 січня ц. р. несподівано не стало світла, і її чоловік вийшов надвір подивитися, в чому справа. Його вдарили прутом по голові, подружжя зв'язали невідомі в масках, били, погрожували пістолетом, вимагаючи гроші. Потім забрали 25 тисяч гривень й автомобіль. І увесь цей час не працював мобільний зв'язок! «Почерк» злочину доволі схожий на скоєний в Ляшківці, лише у випадку з Василем Ковалем він був іще кривавішим. Чи не ті самі люди їх скоїли?

Про хід розслідування ляшківського нападу начальник Царичанського районного відділу поліції підполковник Роман Бурнаховський муться злодії… А грім і був якраз у квітні. Певною офіційною реакцією на нові непрості виклики сьогодення є відкриття 27 квітня в Києві міністром МВС Арсеном Аваковим разом із представництвом Євросоюзу проекту «Підтримка реформи поліції в Україні». Метою цього заходу є підвищення ефективності роботи Національної поліції, зміцнення довіри до неї з боку суспільства.

- Підіймаємо планку! – оптимістично заявив міністр.

Це вже, так би мовити, другий етап реформування. Перший, пов'язаний зі зміною назви, службового одягу тощо і здійснений без участі суспільства, дав, як відомо, небагато. Тому якщо і цього разу «на горі» щось реформуватимуть без залучення громадських організацій, правозахисників, місцевих громад і всього громадянського суспільства, то «на фініші» знову матимемо те, що маємо…

Звісно ж, довіра з боку людей до правоохоронців зросте лише за однієї умови - результативності їхньої роботи. І тут вкрай необхідно разом із децентралізацією владних повноважень, передачі їх місцевим об'єднаним громадам започаткувати і муніципальну поліцію. А людей до неї потрібно набирати не лише за фізичними даними, а за рекомендацією місцевих громад. Поза сумнівом, у кожній з них є бодай один житель, учасник АТО, Фермерської самооборони чи демобілізований з лав Збройних сил України, або ж просто випускник вишу, що має певну правову підготовку. Є совісна розумна людина твердої волі, якій громада може довірити правопорядок на своїх теренах. Отоді й буде згаданий комунікативний зв'язок, завдяки якому відсоток розкриття злочинів буде набагато вищим. Місцеві «шерифи» могли б проводити і профілактичну роботу серед підлітків та молоді, адже в теперішні часи цей «грунт» стає майже суцільною «цілиною». Лише в такому разі Василь Коваль з Ляшківки, Зінаїда Норка з Дрижиної Греблі та інші українські селяни будуть впевнені в безпечності своєї святої хліборобської праці на землі.

Остап ВЕРНИГОРА.

Вишкір криміналу

Це село стало відомим на всю Україну пслся того, як у ніч з 29 на 30 жовтня 2014 року на трасі Дніпро-Київ поблизу села Ляшківка невідомі обстріляли інкасаторський автомобіль. Всі працівники загинули, гроші вкрадено. Справу так поки що й не розкрили. Чи ще довго кримінал безкарно гулятиме по нашій землі?

«Фермеру Придніпров'я» повідомив таке:

- Поки що, на жаль, немає чим похвалитися. Розслідуванням займається наш райвідділ, певні доручення даємо іншим структурам. Вдячний колегам з Полтавщини, вони знайшли покинутий автомобіль Василя Коваля, який вже повернутий власнику. Сподіваюся, злочинців обов'язково знайдемо. Хотілося, щоб був обмін інформацією між жителями і правоохоронцями. Щоб люди бачили, коли селом їдуть чужі машини, скуповують метал, старі акумулятори тощо. Вони в одного купують, а в іншого щось крадуть… І ще потрібно, щоб наші жителі більш уважно придивлялися до незнайомих підозрілих людей у себе на вулиці чи в селі, і повідомляли про них. Злочинні групи регулярно навідуються до нас із Кам'янського, Новомосковська. У Лобойківці Петриківського району у квітні були знайдені сто саджанців горіха, викрадені у фермера з нашого району. До речі, у Полтавській області затримані злодії, які викрадали корів, це жителі Дніпропетровської області.

Так, завдяки сучасному автотранспорту «географія» злочинів стає більш широкою, а злочинці – мобільнішими, про це варто пам'ятати. Доброю новиною є те, що спіймалися «коров'ячі» злодії. Але хто може дати гарантію, що людей, які йдуть цією підлою стежкою, завтра не буде? Надію вселяє хіба давня народна прикмета: грім на голе дерево – ловити-

! Найбільше заохочення злочину - безкарність *Ціцерон*

Згадайте до болю драматичний ще радянський художній фільм «А зорі тут тихі». У тяжкі дні війни 1942 року в глибоких лісах тилу ніби ніякої біди не віщувало молодим дівчаткам, котрі добровільно потрапили у запасний підрозділ артилеристів. Командувати ними доручили літньому віком старшині Федоту. І ось тобі на – одна з дівчат випадково угледіла в лісі двох німецьких диверсантів. Федот бере з собою п'ятеро підлеглих йому ще вчора випускниць школи і вирушає на перехоплення ворогів. Коли ж виявилося, що гітлерівців цілий взвод, змінювати рішення було уже пізно. А відступати-вертатися назад Федот не міг собі дозволити...

Ворогів старшина зупинив. Але якою ціною? П'ятеро дівчаток, які ще й не встигли до пуття збагнути, яке воно дівоче й жіноче щастя, навіки полягли у «тихому» бою. У бою, про який не те що не згадала інформаційна хроніка війни – вона про нього і не знала. Фільм закінчується тим, що Федот веде захоплених в полон вояків вермахту, а в цей час Радінформбюро передає: «Істотних змін на фронтах не сталося, точилися бої виняткового місцевого значення». Але ж юні дівчата загинули!

А ми ведемо до того, що зараз у наших селах там і тут не вщухають сутички та скандали теж ніби місцевих масштабів. З'явився навіть новий термін: не бої, мовляв, а конфлікти інтересів. З одного боку інтересів простих селян, тих же власників земельних паїв, але й одноосібників, селянських господарств та фермерів. А з другого - хто з народом ворогує? Запитання, на яке ні нинішня влада в Україні, ні, як раніше казали, її компетентні органи на зразок правоохоронних і судових, давати пряму і чесну відповідь уникають. Якщо й не гірше: страждає і втрачає народ, однак його втрати і страждання ніхто в державі й помічати не збирається.

Конфлікти інтересів місцевого значення

Дві історії-притчі

КОМПРОМІС БЕЗ КОМПРОМІСУ

Задовго до початку цьогорічних весняних польових робіт гора клопотів та переживань звалилася на голову фермерші с. Веселий Поділ П'ятихатського району Вікторії Микитась. Жінка не знала, за що хапатися, куди бігти і від кого чекати порад та підтримки. Треба було підживлювати озимину, завершувати ремонтувати техніку, для неї закупляти запчастини, а для посівів ярих культур добрива. А ще Вікторія Леонідівна закінчила переоформляти – успадковувати - фермерське господарство.

Справа тут у тім, що його свого часу створив та очолював її чоловік Павло Микитась. А на початку минулого року Павло Іванович занедужав, довго тяжко хворів і ще влітку помер. Зрозуміло, що завершувати рік його дружині Вікторії довелося самотужки. Як і розраховуватися з пайовиками. І відразу ж знаходити з ними порозуміння - жінка уже на той момент вирішила неодмінно перебрати на себе господарство. Отут для неї ніби як несподівано, а для людей, чиї землі орендує, сповна зрозуміло виникло поширене нині явище - конфлікт інтересів.

Ось Наталія Ковальчук, котра живе і працює у П'ятихатках, розповідає: ще 4-ри роки тому їй довелося забрати в райцентр 88-річну матір Ганну Білик, яку хвороба прикувала до ліжка. Від тих пір мамин пай залишався там в оренді Павла Микитася. З «тертям», котрого, як на думку дочки власниці паю, уникнути і не можна було. Бо за умовами договору оренди фермер за свої гроші восени має зорати, а навесні закультивувати орендодавцю присадибний город. Також забезпечити повним візком ПТС соломи. Це крім двох з половиною тонн зерна пшениці, ячменю чи кукурудзи в натурі і 150 кг насіння соняшнику, щоб можна було збити олії. Але Ганні Білик у райцентрі на асфальті відпала потреба порати півгектарний город та використовувати солому – згодні? Мусив чи ні Микитась готівкою компенсувати їй недоплату за користування паєм? Поза сумнівом! Навіть був зобов'язаний. Але не доплачував.

Отож у даному випадку у матері та її дочки і раніше нагромаджувалося невдоволення та роздратування. Вони відчували себе обдуреними. Просто, каже тепер Наталія Ковальчук, руки не доходили «розірвати цей вузол». І не лише в неї, якщо хочете знати. В іншої Наталії, у Наталії Корнієнко, аналогічна майже ситуація. Її мати Раїса Михайлівна – 89-річна за віком учасниця війни і ветеран колишнього колгоспного виробництва - чотири роки тому перенесла тяжкий інсульт. Тому дочці довелося кинути свою роботу і доглядати неньку. А живе не у П'ятихатках, а тут, у Веселому Поділі, де зась знайти можливість підробляти «хоч потроху». Тому їй кожна копійка на вагу золота.

- За життя Павла Микитася він з цим рахувався, з горем пополам, але чим міг, помагав, - розповідає Наталія Корнієнко, - прислухався до наших з мамою прохань. І ми мирилися з тим, що не завжди якісним зерном Павло Іванович з нами розраховувався.

До речі, і Наталя Ковальчук нарікала, наче траплялося, що «привозили не раз і міряли зерно таким відром, яким в підсумку і по 200 кг не додавали». Тому не варто було, виходить, сприймати за несподіванку, коли ще до приходу весни дві Наталії, Корнієнко та Ковальчук, а разом з ними восьмеро інших власників земельних паїв, письмовими заявами попередили спадкоємницю ФГ Павла Микитася Вікторію Леонідівну Микитась, що припиняють дію угод оренди та «будь-яких стосунків» і просять повернути «наші наділи нам як їх власникам». Але це ще й не все, що написали, немов змовившись, селяни. Вони знайшли за необхідне і уточнити, що свої рішення прийняли «і через небажання терпіти виснажливі експерименти з паями». Спровокували їх не лише минулі прикрощі тобто. Суттєві претензії у людей уже і до Вікторії Леонідівни.

- Точніше, до того, що вона взялася фермерувати після свого чоловіка, - пояснює уже знайома нам Наталія Корнієнко. – А це справа не легка. Одне діло – чоловік фермер, і зовсім інше – жінка. Та ще й жінка, яка не має агрономічної освіти і більш-менш надійної практики, як це у випадку з Вікторією Микитась. У чоловіка свого вона ходила в підручних, і не більше. Господарського досвіду у неї, як кіт наплакав, щоб можна було довіряти розпоряджатися землею...

Можна було подумати, що до таких претензій люди-власники земельних паїв вдалися вимушено. Адже підстав розривати домовленості про оренду у них фактично не було. Бо у всіх десятьох угоди укладено на 10 літ – до 2019-го. Тут потрібна обопільна згода сторін. Якщо Вікторія Леонідівна заперечить – пиши пропало. На щастя «бунтарів», у тексті договорів знайшовся пункт, у якому значиться, що коли одна зі сторін не виконує сумлінно передбачених вимог і умов, то згода обох сторін і не обов'язкова. А в нас ще за життя Павла Микитася виникли, стверджує Наталія Корнієнко, конфлікти з орендарем, тому що і «він не шанував належним чином наші паї, псував та виснажував їх». А тепер, мовляв, його дружина «ні в яку не збирається припиняти згубну для землі практику». То як їй, ще і явно мало досвідченій у землеробському ділі, дійсно можна довіряти?

Мова ось про що: під першим номером до кожного договору оренди числиться додаток «Ротаційна карта запланованої сівозміни». То в цій частині ніякої передбаченої послідовності ще Микитась-чоловік не витримував. Якщо у 2013-му поле, де моя ділянка, також Ольги та Петра Камчатних і тієї ж Ганни Білик, було зайняте соняшником, і у наступному 2014 планувався пар, та де там - Микитась засіяв його, чуємо від Наталії Корнієнко, кукурудзою. Під пар не залишив і в 2015 році, посіявши не пшеницю, як обіцяв, а знову сонях. Торік же вернув туди кукурудзу. Це ж явне використання землі на її повне виснаження – хіба ні? А ще ж цю зиму стояло поле не зораним і порослим бур'янами. Ну, сталося у жінки горе, зосталася без чоловіка, але зі спадщиною у вигляді ФГ як в навантаження, отож не одразу прийшла до тями. Але чому крайня тепер наша земля? – в один голос запитують селяни. Хто дозволив поводитися так з людськими паями? Тим паче, що витримувати заплановані сівозміни і Вікторія Микитась не збирається.

- Минулого року на полі, де мій пай і пай моєї мами Марії Солошенко, - каже, приміром, ще одна «бунтарка» Катерина Калинів, - замість ячменю вирощувався соняшник. Також навіч порушення умови, котрому кінця-краю не видно. Бо цього року там має бути пар, а Вікторія навідріз відмовилася від нього. І нам відмовила вертати землі, натомість мерщій засіяла їх ячменем.

- А з якої речі я залишатиму поле гуляти-відпочивати, якщо восени цього року мушу однак вернути його орендодавцям? - Чи обурюється, чи дивується Вікторія Микитась.

Ви зрозуміли? Десятеро власників земельних ділянок намагалися уже цієї весни отримати свої наділи назад. Хто знайшов іншого орендаря, а хто й самостійно збирався хазяйнувати. Нарешті в цій історії настав компромісний наче «фінал»: Вікторія Леонідівна прийняла рішення достроково повертати людям їхні паї. Однак «не зараз оце відразу», а... восени. Тобто ще рік покористується ними. А «десь у жовтні зберемося в степу, прокладемо межі, і розійдемося по-мирному, як в степу перехожі, яким у різні боки шлях тримати».

- Оскільки й мені ця «веремія» вже сидить в печінках, - докидає, - краще побережу нерви і сили для ведення свого господарства.

Селяни ж у Веселому Подолі не приховують, що «вимушено вдарили по руках з орендаркою отак». І називають це компромісом... без компромісу. В тому розумінні, що сповна він їх не влаштував. Ще рік чекати і спостерігати, як їхні паї виснажуються на повну потужність, приємного, звісна річ, мало. Якщо у «Кайдашевій сім'ї» Нечуй-Левицького зрубали грушу на межі, і запанував мир та спокій, то у даному випадку чогось подібного ще не сталося. Зі свого боку й спадкоємниці фермерського господарства втішатися підстав не має. Позаяк усі 240 гектар, які загалом брав в оренду ще її чоловік, і для неї не зайві.

Та є одна приємна колізія у цій історії, яка робить честь Вікторії Микитась – обійшлося без судової тяганини. На її місці чимало хто з фермерів, на жаль, уперся б, що верну тоді, коли прописано в договорі, і хоч стійте, хоч падайте. Хочете повернути раніше – паняйте у суд, може він стане на ваш бік. Це б буря здійнялася далі й від Веселого Подолу, сварка на всю «губернію», а користь яка від цього для діла? Погодившись на який-не який, але компроміс, Вікторія Леонідівна, вважаємо, порятувала серед приватних власників земельних паїв реноме фермерського руху. Як вона сказала, бо для неї це принцип – щоб і по-закону, і по-людськи. Дуже важливо сьогодні, аби серед людей фермери були в повазі і авторитеті. Момент зараз такий, що збережеться в Україні селянин-фермер і господар землі – збережеться й українське село. «Бої» місцевого значення в першу чергу мають тут вагу. Вагу не в масштабах окремого взятих сіл, а в масштабах усієї України.

СКІЛЬКИ НЕ ДУЙСЯ ПУЗИРЕМ, НА ЗЕМЛЮ ШМАТТЯМ УПАДЕШ

І друга історія, яка завирувала і триває досі у Котівці, Йосипівці та Бузівці Магдалинівського району, якраз і свідчить про те, що тим часом верх беруть сили, мета котрих – відібрати у селян та фермерів землю, і від сіл незабаром і мокрих місць не залишити. Пригадайте Герасима Калитку з п'єси «Сто тисяч» Карпенка-Карого: «Їдеш день – чия земля? Калитчина! Їдеш два – чия земля? Калитчина! Їдеш три – чия? Калитчина!» І далі: «Ой, земелько, моя земелько, Божа ти донечко! Як радісно тебе загрібати до купи, в одні руки! Як їв борщ та кашу, так і їстиму, як мазав чоботи дьогтем, так і мазатиму, а зате всю землю навкруги скуплю!»

То таких Калиток розвелося нині в Україні, як собак нерізаних. Ждуть – не діждуться, коли по горло наїдяться землею. Теперішні не борщ і кашу ладні уминати, а топтати й нищити роботяще й талановите українське селянство, яке здатне дати лад своїй землі. І не дьогтем чоботи мастити, а взувати кирзаки, щоб ними гнати з рідних місць тих же фермерів – аби лиш собі «надбати землі без ліку». Прихвостнів же вистачає, які за кістку з Калитчиного столу готові у домовину рідну матір загнати, якщо вона замахнеться й справляється зі своєю землею сама.

У цьому на власному гіркому «досвіді» переконалася, скажімо, жителька магдалинівського краю Поплавська – в дівоцтві Скляр – Віра Леонідівна, котра має у приватному володінні майже 4 га пайової землі, які до кінця минулого року перебували в оренді тутешнього (с. Поливанівка) ТОВ «Агрофірма «Агро-Альянс». Оскільки термін дії угоди з агрофірмою нарешті вичерпувався, а жінці не в силу уже було терпіти, м'яко кажучи, свинське ставлення до себе з боку орендаря, вона й подала зарані, як то і годиться, заяву-попередження на ім'я директора «Агро-Альянсу» Олександра Гаркавенка, що продовжувати договір оренди не буде. Себто запропонувала розлучитися по-доброму і без образ один на одного. А як бути далі їй з її паєм, Віра Леонідівна уже знала. Бо домовилася з відомою тут власницею фермерського господарства Тетяною Приданцевою. Та зголосилася обробляти землю Поплавської на доволі вигідних умовах – з щорічними виплатами орендодавцю сум у розмірі 4.7 відсотка від грошової оцінки ділянки. З неодмінним врахуванням щорічних індексацій цієї оцінки. І Тетяна Володимирівна ще й викликалася допомогти Вірі Поплавській підготувати та зареєструвати договір оренди з усіма його додатками. Поплавській лишалося витребувати і надати фермерші Витяг-відомості з Державного земельного кадастру про її земельну ділянку.

Ось він перед нами, цей Витяг. Віра Леонідівна у приватному володінні дійсно має земельну ділянку (пай) площею 3.98 га, призначену для ведення товарного сільськогосподарського виробництва. Знаходиться ділянка в межах Бузівської сільської ради, що й засвідчує зареєстрована ще у жовтні 2001 року відділом Держкомзему у районі технічна документація із землеустрою щодо встановлення меж в натурі на місцевості. І – увага! – головне: термін оренди ділянки товариством «Агрофірма «Агро-Альянс» стік, і на даний час «відомості про обмеження у її використанні не зареєстровані». Іншими словами, ділянка вільна, ні в оренді, ні в заставі, ні в арешті не перебуває. Так що бери, шановна пані Приданцева, поки дають, і використовуй за призначенням. Для себе і орендодавиці на користь!

І у вівторок 4 квітня цього року обидві жінки, Тетяна Приданцева та Віра Поплавська, переступили поріг районного центру з надання адміністративних послуг. Його тут ще називають «єдиним вікном». Бо створений, мовляв, з метою полегшити народу оформляти будь-які необхідні документи. Щоб багато по кабінетах не ходити, в чергах не вистоювати. Здав в одні руки – і будь певен, що державні службовці сумлінно виконають твоє замовлення. На те вони на гроші платників податків і живуть, щоби належно турбуватися про людей.

У даному випадку у жінок-відвідувачок Реєстраційну справу «про передачу в оренду земельної ділянки» прийняла держреєстратор прав на нерухоме майно Ольга Горобець. Приданцева ще звернула увагу, що вона аж надто ретельно вивчала документи, які вони подали з Поплавською. Особливо переймалася уточненням персональних даних. Бідкалася, що копія ідентифікаційного коду Поплавської невиразна, отож ліпше замінити чіткішою – ну і так далі. Але якщо у власниці ФГ «Приданцево» глибоко в душі це викликало незрозумілу тривогу і недобру підозру, то її орендодавиця сприйняла, навпаки, з надією. Що «все це не марно». Адже через тиждень можна приходити за готовою реєстрацією. Оце рівень обслуговування, про який ще недавно, мовляв, доводилося лише мріяти!

Але через тиждень «все стало на свої місця», а Віра Поплавська не тільки змінила свою думку про рівень обслуговування державними службовцями, а розлютилася. У неї стався нервовий стрес, і вона не змогла втриматися, щоб не закричати:

- Та я ось перед вами стою жива, адекватна і при пам'яті та свідомості, і свідчу, що свій земельний пай вирішила в оренду здати Приданцевій, а ви що втнули? Ви хоч розумієте, що порушили мої людські і Конституційні права, а це злочин, за який належить покарання за статтею Кримінального кодексу? Ви розгорніть договір, який я уклала з Приданцевою – там на кожній сторінці мій власноручний підпис...

Не розумієте, що сталося? Пояснюємо: Поплавська одержала на руки не довідку про реєстрацію договору оренди її земельного паю ФГ «Приданцево», а рішення про відмову у реєстрації цього її права. На яких підставах? Читаємо: «Я, державний реєстратор Горобець Ольга Петрівна, розглянувши заяву та подані документи... встановила суперечності між заявленими та уже зареєстрованими речовими правами на нерухоме майно, а саме: згідно з Державним реєстром заявлене майно вже зареєстроване». Ця плутана тирада означає не що інше, як начебто свій пай Віра Леонідівна передати в оренду зважилася вдруге – після того, коли напередодні ніби передала зовсім іншій і невідомій стороні. Якій саме, реєстратор справді вказувати не знайшлаза потрібне. Чому посміли так з нею вчинити? – на це запитання Поплавська від Ольги Горобець відповіді не діждалася. Тоді жінка запитала, чи ж має вона хоч право знати, кому дісталася її ділянка? Точніше - хто має платити орендну плату? Ви не повірите: вернули пай... агрофірмі «Агро-Альянс». Себто вона знову уклала чи продовжила угоду на цілих десять літ з товариством, з яким ніяких справ більше мати не бажала. То як наче потрапила зі своїм паєм у полон, з якого звільнитися зась...

Як все це розуміти, пояснює тепер Тетяна Приданцева. Виявляється, тут діє традиційна практика «Агро-Альянсу» на чолі з Олександром Гаркавенком. Одного з більш ніж двох десятків господарств у цьому регіоні області, котрі належать – відповідно до його ж декларації – нардепу Вадиму Нестеренку. Відтак цей метод «прирощування земель» вважається винаходом Вадима Григоровича. Так народ вважає. Як і вважає, що не помиляється.

- Ми передали свої документи на реєстрацію четвертого квітня, - продовжує Тетяна Володимирівна, - а вже через день ними скористалися, щоб зареєструвати пай в оренду... «Агро-Альянсу». Існує негласна вказівка-рекомендація займатися відвертим шахрайством – уявляєте, до чого дожився Магдалинівський район! Віра Поплавська не стрималася і в гніві запитала держреєстраторку: скільки ж тобі заплатили, що ти дозволила собі поглумитися над моєю совістю і честю та гідністю? І знаєте, що почула від Ольги Горобець? Не хвилюйся, мовляв, «мене не обидили»...

- Тоді чому не звернулися до правоохоронців? – запитуємо власницю ФГ «Приданцево». – Адже є всі підстави порушувати карну справу.

- І її до Єдиного реєстру досудових розслідувань внесено того ж деятого квітня, коли Поплавська у центрі адміністративних послуг отримала відмову. Читайте витяг з кримінального провадження: «Із заявою звернулася громадяна Поплавська В. Л. про те, що державний реєстратор прав на нерухоме майно і керівництво ТОВ АФ «Агро-Альянс» самовільно зареєстрували фіктивний договір оренди належного їй земельного паю, який Поплавська особисто не посвідчувала». І що з цього? Якщо вірити слідчому з місцевого відділу поліції, він до цих пір не може витребувати первинні документи, за якими скоїли злочин з підробки. Сміючись прямо йому в очі, наче кажуть, що нададуть... після дощику в четвер – після того, як суд зможе винести свій вердикт, не раніше...

То дійсно кояться у районі антидержавні, протинародні «вольності», і це сприймається чи подається як належне. Агрофірма замовляє фальшиві угоди, а державний реєстратор командує, які справи поліції розслідувати, а які прикривати. Та за це, як в одному зі своїх романів радив Павло Загребельний, пики треба бити. Але що гнати із займаних посад у три шиї як шакалів поганих – це точно. Хоч дисциплінарні стягнення у даному випадку мають йти навздогін за правоохоронним покаранням.

- Вам лишається йти в районну адміністрацію і бити там на сполох, - кажемо Тетяні Приданцевій. - РДА як первинна і найбільш близька до людей інстанція президентської вертикалі влади покликана стояти на сторожі верховенства законності та правопорядку в районі – розумієте?

- Смієтеся? – спантеличено каже Тетяна Володимирівна. - Чи не знаєте, хто у нашому районі зараз править такий бал?

І далі розповідає про вихідця з її села Ковпаківки Юрка Мастєпанова, якого спершу у Дніпрі «прихопили» люди в погонах за «темні витівки», а потім і тут магдалинівські правоохоронці надягали йому наручники. Але з СІЗО додому Мастєпанов майже на білому коні вернувся. У статусі громадського діяча змінив своє батьківське прізвище на прізвище дружини – став Коробовим – і вхопився за віжки, як навіжений: «Но, коні мої здичавілі, но!» Вірою і правдою, животом служить своєму благодійнику. Коротше, підводить Тетяна Приданцева риску, жалітися Коробову – собі гірше. Вважайте, що жалітися якраз покровителю сваволля стосовно селян-приватних власників землі у виконанні того ж «Агро-Альянсу».

Як не вірити Приданцевій, якщо ще позаминулого року її троє й інших земляків попросили взяти в оренду їхні земельні паї. Це перш за все Тетяна Гончаренко, котра успадкувала наділ померлої матері Раїси Федорець та Зоя Арсенюк, якій також дісталася земля від покійної мами Ольги Бондаренко. Передав Тетяні Володимирівні в розпорядження пай і пенсіонер Олександр Широков. Одначе і в першому випадку, і в другому, і в третьому «організована група захоплення людських земель», як називають тут зараз ТОВ «Агрофірма «Агро-Альянс», не пускає на ці паї фермерське господарство «Приданцево». Хоч лобом об стінку бийся – не пускає. Агрофірма продовжує і засіває паї Т. Гончаренко, З. Арсенюк та О. Широкова, і збирає на них вирощене. А Тетяна Приданцева в цей час з власних прибутків виплачує їм орендну плату. Вона каже, що не може інакше. Люди довірили їй землю, з ними вона підписала договори – як дивитиметься їм в очі, якщо залишатиме без належної плати?

Але як дивляться в очі народу ватажки товариства «Агро-Альянс», котрі дозволяють собі зухвальство – по-насильницьки, вважай по-рейдерськи відбирати у селян їхню приватну власність (яка, до речі, Конституцією України проголошена недоторканою), і безкарно, ще й на дурничку нею користуватися!? Це більш ніж насмішка – це знущання та експлуатація, коли змушують жінку-фермершу розплачуватися з орендодавцями за них! У селах Магдалинівського району сільський народ втрачає терпіння чекати навіть не обіцяного, а завойованого кров'ю під час Революції гідності. Тобто на тому Майдані, де полягла сотня патріотів. Втрачає і запитує, коли місцеві «магнати» уже наїдяться від пуза так, що їх роздує і вони луснуть, як мильні бульки, щоб тільки виляски колом пішли? І чи не пора, все голосніше запитують люди, заходжуватися їх своїми руками душити?

Микола ЯСЕНЬ.

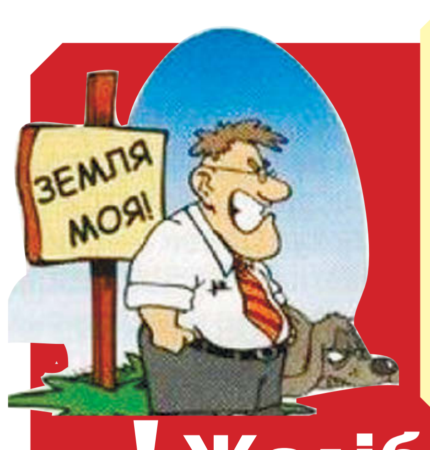

У Карпенка-Карого є ще одна сатирична драма-комедія, яка зветься «Хазяїн». Усі ми знаємо її зі шкільних уроків української літератури. Це там герой – недавній глитай на прізвище Пузир, якого жадоба до наживи перетворила на хижака й потвору. «Шукаю, - говорив він, - де б більше купити землі, бо скільки б її не мав, все мало». В гонитві за нею надбав таки мільйони. Але сам зізнавався, що «йшов за баришами наосліп, штурмами кришив направо і наліво, плював на все і знать не хотів людського поговору». У заметілі хитрощів, шахрайства та махінацій, мерзенних знущань над людьми і не помітив, як став безчесним і бездушним, жорстоким та деспотичним, нетерпимим, нарешті й скупим та жадібним. Тим більше не зміг зауважити, що це його скупість та скнарість, підгрібання під себе сотнями десятин землі спровокували повстання і бунт селян. Селяни ж і обернули його в жалюгідного, з розбитою психікою і безнадійно хворого хоч і земельного багача. Дувся-дувся, коротше, Пузир, і луснув – і ніхто його не пожалів, ніхто й не поспівчував його смерті. Ніхто добрим словом не згадав і на той світ не провів. То невже і новоявленим нині претендентам в земельні капіталісти теж не ясно, що скільки вони не будуть пнутися, їх довго ніхто не терпітиме. Тим паче сьогодні, коли все селянство воліє держави для себе, а не для феодалів і латифундистів. Чи ми не праві?..

! Жадібність штовхає на підлість *Казахське прислів'я*

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ
ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

Пенсії в країнах Євросоюзу: Переваги чим українці гірші?

Пенсійна система в Україні перебуває в катастрофічній ситуації, заявляють у Міністерстві соцполітики. Незважаючи на збільшення мінімальної зарплати та оподаткування всіх фізосіб підприємців, дефіцит Пенсійного фонду в цьому році складе 141 мільярд гривень. Уряд готує реформу, яка, за словами прем'єра, дозволить не тільки скоротити «дірку» в бюджеті, але і підвищити пенсії. Сайт «Сегодня» з'ясував, як у різних країнах Європи заробляють на пенсію і чим відрізняються українці.

Польща

У середньому поляки на заслуженому відпочинку отримують 460 доларів. Порівняно з сусідами по ЄС, це незначна сума. Однак варто враховувати, що ціни в Польщі нижче, ніж, приміром, у Німеччині, крім того, польські пенсіонери користуються пільгами. Після 75 років безкоштовна медицина, практично для всіх пенсіонерів – безкоштовний проїзд у транспорті та пільги на медикаменти.

У Польщі працює три рівня системи: солідарний, сукупний та індивідуальний. Якщо інвестувати в три фонду частину своєї зарплати протягом життя, після 60 років для жінок і після 65 для чоловіків можна отримати відразу три пенсії.

Обов'язкова умова для отримання трудової пенсії – мінімум 15 років стажу для жінок і 20 років – для чоловіків. Внески в Пенсійний фонд на кілька відсотків нижче українських – 19,5 проти 22 відсотків. При цьому половину від цієї суми полякам платить роботодавець.

Франція

Середня пенсія у Франції близько 1000 євро. На пенсію мають право всі французи, однак чим більший стаж, тим вище буде пенсія. Щомісяця із зарплати в пенсійний фонд забирають 16,3 відсотка (частину від цієї суми сплачує роботодавець).

У 2013 році французький уряд представив проект чергової пенсійної реформи, в рамках якої передбачено збільшення відрахувань в пенсійний фонд. За підрахунками уряду, це дозволить уникнути збільшення дефіциту до 20 мільярдів євро в 2020 році.

На даний момент пенсійний вік у Франції – 62 роки. До речі, пенсійна система у Франції одна з найскладніших в Європі. Зараз в країні працюють два рівня: солідарний і накопичувальний. Дефіцит пенсійного фонду виник в результаті того, що тривалість життя французів зростає, при цьому сім'ї рідко мають більше трьох дітей. Згідно з демографічними дослідженнями, очікувана тривалість життя у Франції до 2040 року збільшиться на чотири роки. У результаті жінки в середньому будуть жити до 88 років.

Білорусь

Ця країна не пнеться в Євросоюз. Середня пенсія в Білорусі всього 150 доларів (у два рази більше, ніж в Україні). Для отримання трудової пенсії чоловікам доведеться працювати як мінімум 25 років, а жінкам – 20 років. Внесок в Фонд страхування – 29 відсотків від зарплати. При цьому 28 відсотів платить роботодавець і тільки відсоток – найнятий працівник.

У минулому році президент Білорусі Олександр Лукашенко ухвалив рішення поетапно підвищувати пенсійний вік до 63 років для чоловіків і 58 років – для жінок. «Платниками внесків можуть бути як самі працівники, так і їх наймачі. Останній варіант переважає на більшості підприємств незалежно від форм власності. З власних коштів сплачують внески, зазвичай, особи, що займаються індивідуальною трудовою діяльністю. Розмір обов'язкових платежів з пенсійного страхування залишається однаковою при будь-якому способі сплати – 29 відсотів. При сплаті страхових внесків роботодавцем на нього припадає 28 відсотів із зазначеної суми, і на працівника – відсоток. Внесок по страхуванню на випадок тимчасової непрацездатності – 6 відсотів», – йдеться на сайті Фонду соцстрахування.

Чому українські пенсіонери найбідніші в Європі

Середня пенсія в Україні – менше двох тисяч гривень, а мінімальна в травні досягне всього 1313 гривень. На цю суму можна скромно харчуватися цілий місяць. Пенсіонери можуть дозволити собі раз на день купувати хліб, стегенця і кілька разів на тиждень недорогі крупи і макарони. А ось на засоби особистої гігієни залишиться дуже обмежений бюджет – дорогі шампуні, зубні пасти з такою пенсією не «по кишені». До того ж, навіть пенсіонерам з субсидією доводиться витрачати гроші на комуналку і проїзд. Також мінімальної пенсії вистачить на покупку 45 доларів.

Для отримання пенсії за віком знадобиться як мінімум 15 років стажу. Розмір пенсії залежить від рівня зарплати та кількості відпрацьованих років.

Головна проблема української пенсійної системи – низькі зарплати. Розмір соціального внеску – 22 відсотків від зарплати, (ще в 2015-му ставка була на рівні 37відсотків, однак з січня минулого року її скоротили) і чим нижче зарплати українців, тим менше грошей на пенсії. Тим не мен, українці платять в пенсійний фонд більше, ніж французи або американці.

Багато українців офіційно заробляють мінімалку – таких близько 40 відсотків. Друга частина зарплати виплачується «в конверті» та податки з неї не відраховуються. Рішення про підвищення мінімальної зарплати додасть в «скарбничку» Пенсійного фонду близько 15 мільярдів гривень, проте ситуацію це змінить несуттєво.

Старший науковий співробітник інституту демографії та соціальних досліджень Лідія Ткаченко впевнена, проблема низьких пенсій – наслідок відсталості економіки України. При низьких зарплатах не можуть бути високі пенсії. Як зазначає вчений, «відсталість» української економіки можна помітити навіть за структурою зайнятості населення – кожен четвертий українець (3,5 мільйони) працює в сфері продажу.

Крім того, як кажуть експерти, діюча пенсійна система в Україні не відповідає головному критерію – справедливості. Так, середня пенсія суддів – більше 20 тисяч гривень, народних депутатів – більше 15 тисяч, а більше мільйона пенсіонерів отримують менше 1600 гривень. Крім того, пенсіонерам, які раніше вийшли на пенсію, дістається менше грошей. У 2008-му коефіцієнт стажу (показник, який враховують при розрахунку пенсій) збільшили з 1 до 1,35 – старі пенсії не перерахували, а нові стали призначати з урахуванням нового показника.

Ще одна проблема – 10 працюючих містять близько 12 пенсіонерів. Зібраних коштів катастрофічно не вистачає.

Реформа чи знову проформа?

Життя аж волає – так далі не можна. Пенсії більшості українців це просто приниження та знущання держави над українцями, про що засвідчує і надрукований вище матеріал. І ось нарешті наші можновладці спромоглися дати старт пенсійній реформі. Що ж вона передбачає, в цьому спробуємо розібратися за допомогою аналізу порталу «Сильна Україна».

Нова пенсійна реформа передбачає збільшення строків страхового стажу. Отримати виплати від держави можливо за умови наявності такого стажу не менше 16 років. На момент настання пенсійного віку страховий стаж повинен становити 30 років для жінок та на п'ять років більше для чоловіків.

Окрім звичних та очікуваних реформ пропонується ввести принципово нову, яка в народі отримала назву «стаж за гроші». Принципом дії такої є доплата коштів фізичними та юридичними особами на користь страхового стажу громадянина. Наприклад: до виходу на пенсію не вистачає 10 років страхового стажу, нововведення передбачає можливість компенсації страхових відрахувань на користь держави, натомість громадянин зможе спокійно припинити робочу діяльність.

Кому що загрожує

Проект пенсійної реформи змушує перевіряти усіх отримувачів соціальних виплат. Зафіксовані випадки, коли недобросовісні громадяни отримували допомогу за підробними документами. До таких випадків належить оформлення пенсій та субсидій. Загальна кількість порушників становить близько 250 тисяч. Такі махінації неабияк відбились на бюджеті країни.

Також у проекті розглядалась можлива фіксація пенсійної виплати суддям – не більше 11 тисяч гривень. Проте Конституційним судом ця фіксація відхилена, так само відхилили обмеження по максимальній пенсії для цих службовців. На даний момент пенсію у розмірі трьох «мінімалок» отримують близько 20 тисяч пенсіонерів. У два рази вищу – близько двох тисяч осіб.

Досвід Європи вже в Україні

Накопичувальна пенсійна система в Україні з 2017 року та її введення передусім пов'язано з фактом недостачі коштів для соціальних виплат із бюджету країни. Тому нова реформа передбачає накопичення пенсій по-новому: частина нараховуватиметься із податків фізичних осіб, 1/3 пенсії – із накопичувального фонду, та ще 1/3 із приватних страхових фондів.

Усі особи, вік яких на даний момент становить менше ніж 35 років зобов'язані приєднатися до цієї програми. Тих, кому невдовзі виповниться 56, держава не примушуватиме, а лиш запропонує взяти участь у такій програмі. Початкова ставка системи – два відсоти. Вона збільшуватиметься на відсоток кожного року аж до періоду досягнення нею відмітки семи відсотків

Представники пенсійного фонду України впевнені, що із трьох складових нової пенсії працює лише перша. Також вони запевняють, що ввести другу та третю складові у поточному році не вдасться.

Відмінності між пенсією чоловіків та жінок

пенсійний вік для жінок у 2017-му знову підвищився. Порівняно з минулим роком – на 6 місяців. На пенсію за досягненням віку підуть жінки, яким у поточному році виповниться 58,5. На три роки раніше зможуть покинути роботу багатодітні матері (у разі, якщо вони мають 5 та більше дітей), жінки-інваліди по зору, а також з порушенням опорного апарату. Працівниці шкідливих підприємств та жінки-захисниці також мають право на достроковий вихід на пенсію.

За найближчі 10 років позначка пенсійного віку для жінок зросте на 5 відміток. Проте держава гарантує підвищення розміру виплат на чверть мінімальної пенсії за кожні понаднормово відпрацьовані півроку.

Зміни в пенсійному законодавстві в 2017 році торкнуться, в першу чергу, розміру виплати пенсіонерам. Пенсіонери, що працюють отримуватимуть допомогу від держави на 15 відсотків менше встановленої. Винятком є спеціальні категорії, до яких належать інваліди війни та їх сім'ї, інваліди 1 та 2 груп. Державні службовці взагалі не отримуватимуть пенсії до моменту повного припинення діяльності. Щоправда, після виходу на спокійне життя пенсіонера вони отримуватимуть дещо вищу плату, а саме 10 мінімальних заробітних плат звичайного громадянина щомісячно. Такі виплати отримають близько 11 тисяч держслужбовців.

Вплив інновацій на отримання пільг

До кінця поточного року стандартна мінімальна пенсія становитиме 1312 гривень. У зв'язку з таким підвищенням планується перегляд розміру знижок на оплату комунальних послуг. Перерахунок розпочнеться після закінчення опалювального сезону. Розмір субсидії для громадян, що не працюють, розраховуватиметься від 3248 гривень. Ця сума складається з двох прожиткових мінімумів.

Слід зазначити, що у 2017 році пенсіонери зможуть оформити допомогу у вигляді субсидії на основі доходів за минулий рік. Тому можна зробити висновок, що кардинальні зміни торкнуться пенсіонерів лише в наступному році.

! Достаток у старості - продовження молодості *Чарльз Лем, англійський письменник*

Полийте... з розумом На порі, на часі

На початку травня погода «ввімкнула» ледь не літню спеку - до плюс 25-ти градусів у тіні. На городах рослини, що ледь проклюнулися на світ божий, відразу ж це відчули. Чим їм зарадити?

ЗВИЧАЙНО Ж, у такий несприятливий час рослини найбільше потребують поливу. Тільки робити це треба зі знанням справи. Що толку лити воду у спеку - від крапельок води на листках, які будуть служити сонячним променям збільшувальними лінзами, бідна рослина отримає смертельні опіки і незабаром взагалі загине. Мокра земля в пекельну спеку теж не допомагає, а шкодить рослині.

Холодна вода з крана в жаркий час дня призводить рослини в стан шоку, після якого вони довго не можуть оговтатися. Як і всі живі організми на землі, культурні рослини люблять турботу і увагу. Яка вже тут увага - крижана води на «голову».

Досвідчені городники вам скажуть, що поливати можна тільки тоді, коли сонце ще не зійшло або вже опустилося за обрій. Тобто ввечері після заходу сонця і зранку, задовго до сходу сонця.

Воду для поливу краще використовувати відстояну і нагріту на сонці. Для цього господарі використовують всі підручні ємності - діжки, каструлі, відра і старі ванни. З ранку в усі ємності набирають воду, і вона стоїть весь день. А ввечері дідівським методом, з відерця кухлем або черпаком поливають розсаду улюблених помідорів чи полуницю. Це якщо ділянка невелика. На великих площах, з яких ви отримуєте стабільний дохід, продаючи ту ж саму полуницю, помідори, огірки та капусту, потрібен краплинний полив, відерцем там не впоратися.

Як зрозуміти, чи підходить рослинам обраний вами спосіб поливу і кількість води? Дуже просто - за станом зав'язі. Якщо з'являється нова, сильна зав'язь, сама рослина виглядає зеленою і свіжою, значить все в порядку. Коли листя жовтіють і скручуються, зав'язь обсипається, значить щось ви перемудрили. Капуста, полуниці, огірки і помідори - відомі водохльоби, їх поливати потрібно регулярно і стабільно. Є ще одна хитрість. Якщо ви з вечора полили свої рослини, вранці треба розпушити грунт біля коренів. Це, мабуть, ще важче, ніж сам полив. Інакше земля на пекучому сонці розтріснеться в один момент і користі від поливу буде абсолютний нуль. А ще добре мульчувати грунт. Мульча - субстрат з перепрілих листя і трави, можна брати стару тирсу. Але з тирсою обережно, вона краде азот з ґрунту. А ось перепріле листя не дасть землі розтріснутися і збереже вологу максимально довго. Але розпушування ґрунту є обов'язковим.

Organic Попіл шанують... всі

Як відомо, попіл - органічне добриво, не тільки корисне для рослин, але й безпечне для людей та домашніх тварин.

ПРИ ПІДЖИВЛЕННІ овочів попелом потрібно врахувати рівень кислотності грунту. На лужному ґрунті попіл не використовують. А ось внесення попелу в кислу землю робить її реакцію близької до нейтральної.

Попіл для розсади. Щоб прискорити ріст розсади, її потрібно припудрити тонким шаром попелу кожні 8-10 днів. Така процедура також захистить рослини від шкідників. Коли на рослинах з'являться по 2-3 справжніх листочки, їх слід припудрити сумішшю попелу і тютюнового пилу (в рівних пропорціях). Так ви відлякаєте від сходів капустяну муху, хрестоцвіті блішки та інших комах.

Також при висадці розсади в ґрунт в кожну лунку необхідно додати по 1-2 ст. л. сухого попилу. Така підгодівля підживить грунт і допоможе рослинам краще прижитися.

Попіл для городу. Також попіл можна розсипати навколо рослин і в між рядами.

Для огірків. Огірки потребують калію і кальцію в період утворення зав'язі. Щоб поліпшити дозрівання плодів, на початку цвітіння рослини поливають настоєм з попелу (0,5 л під кожен кущ). Підживлення повторюють кожні 10 днів.

Для цибулі та часнику. Під цибулю і часник при осінньому перекопуванні в ґрунт додають 2 склянки попелу на м^2, а навесні - склянку на м^2. Ці культури схильні до кореневої гнилі, а внесення в землю деревного попелу попереджає зростання гнильних бактерій. Також цибулю і часник можна підживляти під корінь настоєм з попелу (не більше трьох разів за сезон).

Підживлення картоплі. При висаджуванні картоплі попіл додають під бульбу в кожну лунку по 2 ст. л. У період вегетації при першому розпушуванні ґрунту під кожен кущ вносять 1-2 ст. л. попелу, а при підгортанні (на початку бутонізації) норму збільшують до 1/2 склянки під кущ. Також картоплю корисно обприскувати по листю відваром з попелу. Якщо картоплю посипати при посадці попелом - це захистить її від дротянників

Попіл для помідорів та перцю. При вирощуванні томатів і перцю під час перекопування ґрунту потрібно додати 3 склянки попелу на м^2, а при висаджуванні розсади цих культур - по 2 ст. л. в кожну лунку, а також протягом вегетативного періоду (2 рази на місяць)

Підживлення капусти. При підготовці грунту під висаджування капусти різних видів додають 1-2 склянки попелу на м^2, а при висаджуванні розсади - жменю в кожну лунку. Попіл також захищає всі хрестоцвітних рослини від шкідників: рослини обприскують настоєм по листю. Кількість обробок залежить від погодних умов: якщо йдуть дощі, листя потрібно обпилювати частіше.

Підживлення моркви і буряків. Перед посівом цих культур в ґрунт додають склянку попелу на м^2. Після появи сходів необхідно раз на тиждень посипати морквяні й бурякові грядки попелом перед поливанням рослин або перед дощем.

Використання в саду. Попелом можна захистити дерева і кущі від хвороб і шкідників, таких як борошниста роса, плодожерка. Для цього рослини обприскують відваром, приготованим за тим самим рецептом, що й для позакореневого підживлення овочів. Роблять це ввечері в тиху погоду. Також попіл є добривом, яке стимулює ріст рослин і підвищує їх імунітет.

Підживлення полуниці і суниці. Полуницю і суницю присипають просіяним попелом з розрахунку 10-15 г на кущ відразу після цвітіння. Це запобігає поширенню сірої гнилі, а також захищає суницю і полуницю від шкідників. Якщо цю процедуру доводиться проводити повторно, тоді попелу використовують удвічі менше.

Суниця і полуниця, підживлена попелом, дає більшу кількість квітконосів, відповідно і ягід.

Здоровенькі були!

Німецький біохімік, доктор і фізіолог Отто Генріх Варбург, який у 1931 році став лауреатом Нобелівської премії за відкриття раку, стверджував, що ніяка хвороба в тому числі й онкологічна, не може існувати в лужному середовищі.

Луг проти всіх недуг

Як відомо, багатьох людей підвищений рівень кислотності організму. Це типовий наслідок вживання фабричної їжі та рафінованих цукрів і ГМО.

Кисле середовище ідеальне для розвитку раку, зайвої ваги та багатьох захворювань. Протилежне кислому лужне середовище створити в організмі дуже просто.

Найголовніше - починати день з великої склянки води кімнатної температури з додаванням свіжовичавленого соку одного лимона. Хоча лимони здаються кислими, вони дають протилежну дію на організм. Пийте цей напій натщесерце, щоб почистити шлунок.

Інший варіант - щодня пити 1-2 склянки натурального яблучного оцту з водою. Досить 1-2 столових ложок оцту на 220 мл води.

Їжте протягом дня великі порції салату із зелені, заправленого лимонним соком і високоякісною оливковою олією. Зелені овочі і фрукти чи не найкраще джерело лужних мікроелементів на зразок кальцію.

Не їжте м'ясо кожен день, тому що надмірне споживання м'яса залишає після себе кислотні відкладення.

Відмовтеся від десертів з високим вмістом цукру і солодкої газованої води. Цукор - один з найнебезпечніших кислих продуктів. Щоб нейтралізувати кислотність від однієї склянки газованої води, потрібно більше тридцяти склянок води!

Включіть в свій раціон більше овочів. Дуже корисні перець, кабачки і баклажани. Особливо вживайте побільше брюссельської капусти. Вона відмінно вилуговує, містить масу живильних речовин і корисних ферментів.

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:fermer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1783905. Тираж 10 000.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Календарик

Обіймаю тебе, Сонце!

«Знай, що найбільший діамант – це Сонце. На щастя, воно сяє для всіх», -
сказав великий комік Чарлі Чаплін.

Ми зустрічаємо його кожного дня на небосхилі, не задумуючись, як звичне явище. Але без нього не було і нас, не було б нічого сущого і живого. Так і вчора рано-вранці піднялося за звичним для себе графіком. Та день був особливим – можна сказати, іменини Сонця.

Щороку 3 травня у всьому світі святкують День Сонця.

Сонце – галактична зірка, є джерелом дуже потужної космічної енергетики.

Рішення про виділення дати в календарі, приуроченої вшануванню Сонця, було прийнято Європейським відділенням Міжнародного товариства сонячної енергії (МОСЕ) 1994-м. Мета святкової дати полягала в залученні уваги громадськості до можливості застосування джерел відновлюваної енергії.

Святковий день знаменується організацією у багатьох Європейських країнах різного характеру заходів, спрямованих на демонстрацію можливостей, які надає сонячна енергія.

На сучасному етапі здійснюється виробництво великої кількості товарів, які працюють на батареях, використовуючи сонячну енергію. Оскільки такий вид енергії характеризується дешевизною і екологічністю, який дозволяє запобігти добування та спалювання палива отруйного характеру.

Ще трохи про Сонце?

Ще з древніх часів людство поклонялося Сонцю, вважаючи цю зірку божеством, на честь неї організовувалися різного характеру свята. На Русі це свято представлене Масляною, Днем літнього сонцестояння і Днем весняного рівнодення. На честь уславлення Сонця складали різного роду заклинання, слова пісень, організовували ігри. Сонце обожнювали інки, єгиптяни, ацтеки. Існує безліч стародавніх пам'ятників, пов'язаних з Сонцем, вони представлені мегалітами, що відзначають точне положення сонцестояння влітку. Одна з найбільших таких пам'яток представленна мегалітом в англійському місті Стоунхендж.

Сонце володіє дуже потужним магнітним полем, напруженість якого змінюється з плином часу. Багато людей мають чутливість до магнітних випромінювань і бурь, які відбуваються на Сонці. При таких процесах такі люди страждають погіршенням самопочуття, головним болем.

За підрахунками вчених, справжній вік Сонця становить приблизно 4, 57 мільярда років.

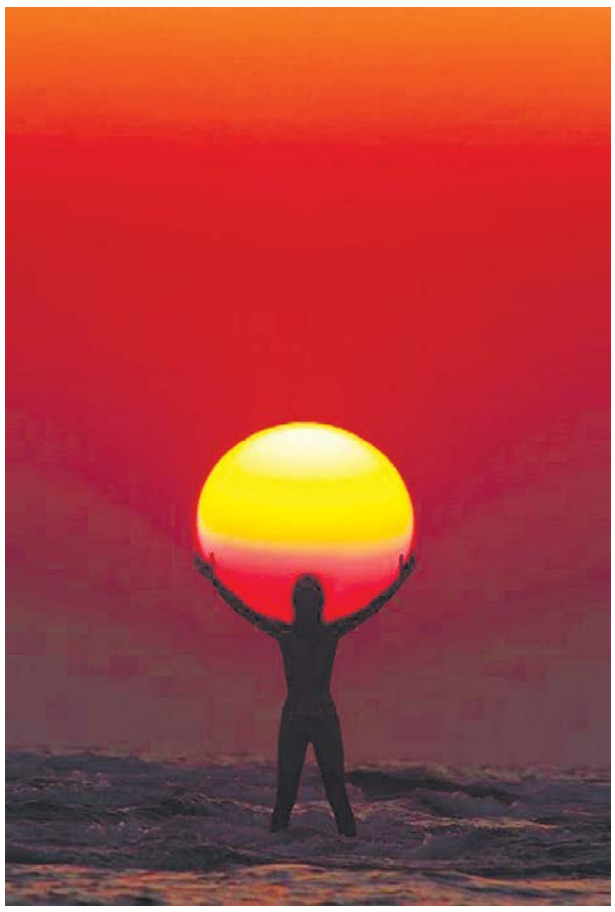

Ви не пам'ятає, як ваша бабусі щоразу зітхали, якщо раптом хтось просипав сіль?.. Забобони настільки вростають у свідомість людини, що виконуються уже на автоматі. Нам з дитинства розповідають, що не можна облизувати ніж, переходити перехрестя посередині чи обмітати незаміжніх дівчат. Проте нам не завжди відкривають причини таких застережень, і забобони залишаються добрими казочками, яким ми довіряємо «про всяк випадок».

З діда-прадіда

Забобони українців

Усі відомі українцям повір'я прийшли до нас від древніх слов'ян. Наші пращури вірили, що поруч із людьми живуть міфічні істоти, які можуть втручатись у життя людини, і яких потрібно задобрювати. Явища природи здавались давнім цивілізаціям гнівом чи милосердям богів. Магічні властивості приписували землі, каміню, воді чи солі. За хороший врожай чи здорову худобу також дякували таємничим силам природи.

Міфічні істоти не завжди були добрими, проте їх сприймали, як частину повсякденного життя. Після появи першої техніки демонічні сили почали вважати більш агресивними та впливовими. Зокрема, українці вірили, що потягами та машинами управляє зграє чортів, та навіть тихий і простий велосипед називали чортом (на Закарпатті «люципер»). Таким чином, пояснювали ті предмети та явища, які здавались незрозумілими. Забобони завжди передували логічній оцінці та усвідомленню значення всього нового.

Особливе місце у світогляді українців займав дім. Поріг вважали оберегом дому, а також кордоном між двома світами. Ось чому забороняли стояти на порозі та передавати через нього речі чи гроші. А пам'ятаєте славнозвісне «не повертайся, якщо щось забув»? У цієї прикмети також є своя причина. Слов'яни вірили, що якщо людина вийшла із дому у справі та повертається, не виконавши її, – вона йде спустошеною та ослабленою. А отже, темні сили, що чатують біля порогу, можуть зашкодити їй та навіть усьому дому.

У скарбниці українських забобонів можна відшукати, здавалось би, дивні та нелогічні повір'я. Проте не всі вони позбавлені сенсу. Окрім міфічного пояснення, прикмети часто мали велике практичне значення. Пропонуємо розглянути кілька найбільш поширених забобонів та з'ясувати, чому ж вони виникли.

П'ятниця 13. Повір'я про цей день поширилось завядки одній історичній події. 13 квітня 1307 року іспанська інквізиція заарештувала сотні представників ордену тамплієрів. Після короткого розгляду їх усіх було спалено на вогнищі. З того часу цей день вважається нещасливим. Українці (нарівні з іншими народами) вірять, що саме у п'ятницю 13-го приходять погані звістки та не вдаються важливі справи.

Розбите дзеркало. Кажуть, що розбите дзеркало – це звістка біди. Тим паче, не можна у нього дивитись. Слов'яни вірили, що поверхня дзеркала акумулює енергію людини та дому (як позитивну, так і негативну). Якщо дзеркало розбивається, енергія вивільняється та може зашкодити людині. Проте у цієї прикмети є і прагматична передумова. У часи Середньовіччя дзеркала виробляли із венеціанського скла, тому їх вважали ознакою достатку та розкоші. Не кожна заможна родина могла дозволити собі маленьке дзеркало, тим більше – розбивати його. Врешті-решт господарі будинків почали придумувати такі забобони для слуг, аби ті не псували речі.

Розсипана сіль. Це повір'я також грунтується на практичній вигоді. Сотні років назад сіль, як і дзеркала, була надзвичайно коштовною. Тому за розсипане «біле золото» могли не лише посварити, але й змусити відпрацювати втрачене.

Присісти на дорогу. Якщо слідувати цій прикметі, то подорож обов'язково буде вдалою, а людина повернеться додому здоровою. Насправді ж це не просто забобон, а достойна порада від предків. Під час поспішних зборів ми концентруємось одразу на багатьох речах і можемо забути взяти щось важливе. Присісти на дорогу – означає заспокоїтись та ще раз про все подумати. А раптом згадаєте про квитки на літак?

Постукати по дереву. Слов'яни вважали, що у деревах живуть духи природи та самої землі. Тому, коли наші предки стукали по дерев'яних предметах, то викликали духів та просили у них допомоги та захисту, розповідає онлай-журнал Mixarium.

Рецепти легких салатів

Салат весняний

Для приготування: невеликий пучок молодої зеленої цибулі, 3 зварених круто яйця (можна курячі, але ще краще використовувати перепелині), півсклянки тертого твердого сиру, зелене яблуко, сметана, сіль, трохи перцю (за бажанням).

Яйця поріжте дрібними кубиками. Цибулю ретельно помийте, обсушіть серветкою, дрібненько поріжте. Яблуко очистіть від шкірки, видаліть серцевини і наріжте тонкою соломкою.

Викладіть всі інгредієнти в салатник, посоліть, посипте тертим сиром, заправте сметаною і перемішайте. За бажанням можна сметану замінити майонезом, але зі сметаною все ж корисніше. Смачний салат готовий. Його можна подати на сніданок або до обіднього столу.

Вітамінний салат з кропиви

Для приготування: великий пучок молодої кропиви (200 г), 2 зварених круто яйця, 1 /4 склянки густої сметани, 1 ч. л. яблучного оцту, сіль.

Кропиву ретельно помийте проточною водою, опустіть в киплячу воду на 5 хв. Після цього викладіть її в друшляк і дайте повністю стекти воді. Яйця порізжте тонкими кружечками.

Кропиву дрібно посічіть, викладіть в салатник, долийте оцет, трохи посоліть, перемішайте. Зверху розкладіть кружальця яєць, полийте сметаною. Страва готова, можна подавати до столу.

Вітамінний салат з молодих кульбаб

Для цієї страви потрібно: 100 г молодих свіжих (непошкоджених) листків кульбаби, трохи солі, 1 ст. л. сметани, 1 ст. л. майонезу.

Листя помийте, замочіть в підсоленій воді на одну годину, щоб зійшла гіркота. Після чого відіжміть, покладіть на паперовий рушник, щоб вода вбралася. Тепер викладіть листя кульбаби в салатник, додайте сметану, майонез, добре перемішайте і подавайте до столу.

Запропонували французу, американцю й українцю: хто скільки об'їде на коні, тому стільки землі й дадуть.
Француз проїхав один кілометр й зупинив коня, каже:
- Мені доволі. Тут я поставлю садибу. Там - квітник. А там на шезлонгах відпочиватиму. А ось там - виноградник.
Американець проїхав три кілометри й зупинив коня:
- Мені доволі. Тут буде моя вілла. Там -газон. А ось там - майданчик для вертольота. А ще далі - майданчик для гольфу.
Українець заскочив на коня й почвалував... Жене-жене коня, жене-жене... Загнав коня, кінь упав. А українець на ноги й бігти! Біжить-біжить... Зашпортнувся, впав. Уже чує: не може бігти. Повзе. Повзе-повзе - все, відчуває, вже більше й повзти не може.
Знімає з голови шапку, з останніх сил жбурляє її перед себе й стогне:
- А там іще бурячки посаджу!

Пишіть:
49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа щомісяця. Передплатний індекс 60092.

Шановні читачі! У зв'язку зі святковими днями наступний номер газети вийде у четвер, 11 травня